Platzer în viaţa de toate zilele

Faimosul portar al echipei Austriei despre footballul din Anglia, Italia, Scoţia, Austria, Cehoslovacia şi... România. - Publicul bucureştean. - Fetele bucureştene şi salariile footballiştilor bucureşteni. Raguerro, Bican, Bastin, Bodola...

Interview-ul nostru de astăzi este cu Peter Platzer, faimosul portar al Admirei, cu care am stat de vorbă săptămâna trecută, în dimineaţa matchului dintre CFR şi Admira.

Poate că rândurile noastre nu vă vor reda un Peter Platzer, din viaţa de toate zilele, pentrucă mica noastră convorbire a decurs febril la masa şi în zgomotul unei cafenele depe calea Victoriei.

Reportajul nostru rămâne însă interesant prin autoritatea şi importanţa răspunsurilor primite din partea unei vedete de anvergura celebrului goal-keeper vienez.

L-am găsit în dimin aţa matchului cu CFR, în hall-ul hotelului Esplanade stând de vorbă cu Scholl şi Stoiber.

După prezentările de rigoare, şi după ce i-am explicat scopul vizitei mele, Platzer m'a invitat să-l însoţesc până la etajul II unde se afla d. Kozaurek, conducătorul Admirei.

In lift, Platzer mi-a risipit nedumerirea, spunându-mi că nu poate acorda nici un interview fără consimţământul d-lui Kozaurek. Rândurile care urmează sunt o dovadă că d. Kozaurek, n'a avut nimic împotrivă...

. . . .

„Azi am împlinit 26 de ani“

— De unde să încep să povestesc?... Hai să pornesc de departe de tot; dela naştere, deşi, — şi aci Platzer arborează un zâmbet simpatic, — n'au trecut chiar atât de mulţi ani de-atunci...

M'am născut la Viena în ziua de 31 Septembrie 1910. După cum vezi, chiar astăzi am împlinit vârsta de 26 ani. Imi pare rău că vom părăsi Bucureştiul chiar astă seară, după matchul cu CFR. pentru că îmi propusesem să-mi serbez cu tămbălău mare ziua de naştere. Va trebui să mă mulţumesc cu decorul vagonului restaurant, unde, voiu încerca să plasez un crâmpeiu de voioşie vieneză. Natural, trebue să conving de «importanţa zilei» şi pe d. Kozaurek, ceeace nu va fi chiar atât de uşor din moment ce Duminică trebue să ne apărăm situaţia de leaderi în faţa Rapidului...

Până la 12 ani...

Până la vârsta de 12 ani n'am plecat deloc din Viena şi nu-mi amintesc să fi atins piciorul de mingie. Abea în anul 1922, familia mea stabilindu-se pentru un an la Genova, am ajuns în mediul vesel şi sportiv al fermecătorului port italian. Aici, la Genova, am început să joc football... în sfârşit, să-i zicem foottball!... O mingie de cârpă... Două şepci marcau poarta şi câte opt sau 15 jucători, după împrejurări

Câte odată, când echipierii forfaitau din motive independente de voinţa lor, — fie că părinţii le ascunseseră ghetele, practicam un football asociaţie sui generis: 2 la 2. Un portar şi un înaintaş!...

— Şi pe atunci jucai portar?

— Nu! Pe vremea acea mă pasiona postul de extrem stânga. N'am putut să rezist jocului «bărbătesc» şi tempoului impus de prietenii mei italieni, astfel că, renunţând la aspiraţiile mele de aripă impetuoasă, am trecut într'un post unde se fuge mai puţin, dar unde se cere o doză triplă de atenţie:

M'am făcut goal-Keeper.

— Făgăduiai dela început pe... Platzer?

— Cred că da. Am apărat bine din primul moment, impunându-mă printre tovarăşii mei de joc...

— Reîntors la Viena, — asta după un an de zile — m'am înscris în clubul Brighittenauer A. C. Ocupam postul de portar al echipei de juniori.

— Ai rămas multă vreme în rândurile juniorilor?

— Nici două luni. Cariera mea a cunoscut o ascensiune vertiginoasă, unică, poate. Imediat, — cred că n'am jucat nici 5 matchuri la juniori — am trecut în echipa de rezerve, pentru ca după alte trei jocuri să fiu promovat portar titular al primei echipe.

Aveam 14 ani...

— Cât timp ai jucat sub culorile lui Brighittenauer?

— 2 ani. Apoi am trecut la Florisdorfer A. C.

— Ce te-a determinat să faci această schimbare din moment ce îţi câştigase şi galoanele?

— Am plecat pe chestia unui incident pe care l-am avut cu un coechipier. Un motiv puţin important, recunosc, dar pentru vârsta aceea de 16 ani, ori ce fleac ia proporţii grozave...

Am trecut deci la Florisdorfer unde am jucat 5 ani încheiaţi, fiind prezent în poartă la toate matchurile susţinute pe parcursul acestor 5 ani.

La Admira

La Florisdorfer poate că aşi fi stat încă multă vreme, pentrucă întâlneam acolo o atmosferă de admirabilă camaraderie şi de cuceritor entuziasm. Gruparea era însă săracă. Foarte săracă. Iţi închipui deci că ar fi trebuit să posed virtuţi supra-omeneşti, sau, în orice caz... inactuale, — pentru a refuza oferta plină de ispite a Admirei.

Intre dragostea de club şi necesităţile vieţii, am stat o clipă în cumpănă. In cele din urmă însă acest conflict «cornelian» a găsit o deslegare prozaică: am trecut la Admira!

Cred că popasul acesta este şi ultimul din cariera mea footballistică. Când voi pleca dela Admira, atunci va fi sunat şi ceasul retragerii mele definitive din sport.

— Imi vorbeşti de ceasul retragerii; să sperăm însă că ne mai despart ani buni de data aceasta...

— Te înşeli. 2 ani, maximum 3... în tot cazul, şi asta e marea mea dorinţă, voi căuta să mă retrag la timp.

N'aş vrea ca terminând un match şi îndreptându-mă spre cabine, să surprind următoarea exclamaţie a unui spectator oarecare:

— «Bun a fost odată Platzer ăsta!»

Drumul spre glorie

La Admira a început marea mea carieră de portar deşi debutul în echipa naţională mi l-am făcut figurând încă sub culorile lui Florisdorf, într'un match jucat la Viena împotriva Cehoslovaciei şi pierdut cu 2—1.

— De câte ori ai fost selecţionat în echipa Austriei?

— De 30 de ori.

— Din aceste 30 de partide când ai fost, în adevăratul înţeles al cuvântului, îngerul păzitor al Austriei?

— E greu să-ţi răspund. Cred însă că împotriva Scoţiei şi a Olandei, am realizat performanţele mele cele mai răsunătoare Am apărat extraordinar. Shooturi dela câţiva metri... plongeoane în picioarele adversarilor... blocaje desăvârşite... însfârşit, din toate punctele de vedere am atins atunci superlativul. Natural, m'am bucurat şi de tovărăşia constantă a unui mare noroc. Nu e mai puţin adevărat însă că am fost şi într'o formă ertraordinară. Gazdele m'au acoperit atunci de glorie, întrecându-se în adjective: din fantastic, senzaţional, formidabil şi extraordinar n'am fost scos.

Cel mai frumos joc al „Wunderteamului“

— Ai jucat de 30 de ori în echipa Austriei. Care a fost cea mai frumoasă partidă furnizată de naţionala austriacă?

— Cel mai frumos şi în acelaş timp cel mai spectaculos match l-am realizat, iarna trecută la Madrid, când am învins echipa Spaniei cu 5—4.

A fost un joc splendid iar rezultatul matchului a rămas nesigur până în ultimile secunde de luptă.

— Cine a jucat în poarta Spaniei? Zamora?

— El.

— Şi este într'adevăr atât de grozav?

— Este foarte bun. N'aş putea să spun însă că este mai bun decât Planicka sau bunăoară, Hibbs, portarul Angliei.

— Ce jucător te-a impresionat din echipa spaniolă, a acelui memorabil 5—4?

— Incontestabil, interul dreapta, Reguerro. Formidabil jucător. Şi are un shot! Brr! Şi acum mă cutremur.

— Care a fost cel mai dificil match susţinut de Admira în acest timp de când eşti portarul ei?

— Răspunsul meu o să te surprindă. Impotriva echipei Burghartsgasse. O echipă de categoria II-a. A fost un match pentru Cupa Austriei. Dar ce match! A fost o luptă pe viaţă şi pe moarte şi o «cotonogeală» cum nu s'a mai pomenit. Deabea, deabea, am câştigat cu 1—0.

— Cum văd, te îngrozeşti când îţi aduci aminte de matchul ăsta. Să schimbăm deci peisajul. Ai călătorit prin toată Europa, nu-i aşa? Spune care locuri ţi-au plăcut mai mult...

— Cred că cele mai frumoase priveIişti le-am întâlnit în insula Malta.

— Dar footballul de-acolo?

— De footballul din Malta nu face să vorbim: e de proastă calitate. Am câştigat acolo cu scoruri astronomice.

Dela Malta spre ţărmurile Italiei, calea e scurtă. Trec deci la următoarea întrebare:

— Ce crezi despre stilul de joc al italienilor?

— Footballul italian se sprijină în primul rând pe condiţia fizică a jucătorului, care mai întotdeauna este ireproşabilă. Sistemul de joc este simplu, mărginindu-se la passe în adâncime executate însă cu o viteză uluitoare. In plus trebue să subliniez şi jocul extrem de dur, sau, hai să-i zic, atletic, specific «azzurilor».

— Pe cine-l socoteşti cel mai bun jucător al Italiei?

— După părerea mea, marea lor vedetă este Meazza, care întruneşte toate calităţile unui jucător excepţional. Este unul dintre cei mai buni jucători pe care i-am văzut.

Footballul românesc

— O să-mi îngădui, din moment ce ai jucat atâtea matchuri în România, să te întreb câte ceva şi despre footballul nostru.

— Neîndoios, că footballul dv. este în mare, în foarte mare progres. Această constatare o fac dela an la an. Socotesc că echipele dv. fruntaşe: Venus, Ripensia, CAO, practică un soccer foarte apropiat de footballul bun din Europa Centrală. Ar trebui să depuneţi toate eforturile pentru a părăsi Balcanii şi să intraţi în relaţii mai strânse cu echipele din Austria şi Cehoslovacia.

In privinţa Cehoslovaciei ţin chiar să-mi exprim nedumerirea că deşi sunteţi în relaţii extrem de cordiale cu ea, totuşi echipele cehe vizitează foarte rar România.

— Ce şanse ar avea echipele româneşti în Cupa Europei Centrale?

— Şanse? In Cupa Europei Centrale nu există şanse. Matchul nostru cu Prostejov este edificator în această direcţie.

Se poate vorbi însă despre altceva: despre profitul care s'ar realiza prin faptul că jucătorii români, evoluând în compania marilor jucători străini, ar căpăta, multe cunoştiinţe noi, de absolută utilitate în matchurile de mare anvergură.

— Care crezi că este cea mai bună echipă românească?

— Asupra acestui lucru, răspunsul d-tale are mai multă valabilitate.

— Să-mi categoriseşti atunci pe cel mai bun jucător...

— Nu ştiu dacă este şi părerea dv., dar după mine Bodola este cel mai strălucit footballist român. Este un jucător care poate figura ca vedetă în orice echipă depe continent.

— Care este cel mai greu match pe care l-aţi susţinut în România?

— Matchul cu Venus. Dar nu acela pe care noi l-am pierdut cu 3—2 din cauza excesului de încredere cu care am păşit pe teren, ci matchul jucat în nocturnă, acum 2 ani, când am câştigat cu 5—3. A fost o reeditare a matchului cu Burghartsgasse. In special m'au impresionat atunci cei trei ruşi din linia de atac. (N. R. Este vorba de fraţii Vâlcov).

— Despre publicul nostru ce spui? Este chiar atât de sportiv cum îi merge vestea?

— Este. N'am întâlnit nicăeri un public atât de puţin şovin. O echipă străină care vizitează România aproape că nu resimte handicapul publicului.

Te rog să mă crezi că ovaţiuni atât de entuziaste ca după victoria repurtată asupra Ripensiei n'am întâlnit nici la Viena.

După o mică pauză, atât cât ne-a trebuit să luăm câte o prăjitură, îl rog pe faimosul internaţional al Admirei să-mi spună ceva şi despre footballul austriac.

— Footballul austriac trece actualmente printr'o criză acută. Publicul vine din ce în ce mai puţin la football. Dela asistenţele de 25—45 mii de spectatori câte se înregistrau înainte, matchurile de campionat se desfăşoară astăzi în prezenţa unui număr redus de spectatori. M'aş mira, de pildă, ca la matchul nostru de Duminică cu Rapid să asiste mai mult de 10.000 de spectatori, deşi va fi un program cuplat. Mult mai frecventate sunt matchurile în România. La noi s'au săturat spectatorii să vadă mereu acelaş partide şi aceeaşi jucători. Şi au, oamenii dreptate...

Calitativ, deasemenea footballul austriac este în regres. Cluburile au sărăcit şi nu-şi mai pot plăti jucătorii, cari au început să ia drumul străinătăţii.

— Dar ce salarii primesc în genere jucătorii austriaci?

— Cei mai buni jucători din Austria, sunt plătiţi cu câte 3.000 shilingi pe lună, plus premiile, cari nu sunt prea grozave.

— Care este cel mai bun jucător austriac?

— Bican, pe care-l socotesc deasemenea şi cel mai bun jucător din câţi am văzut până astăzi. Şi, slavă Domnului, am văzut destui. Dealtfel mi s'au tradus din presa dv. aprecieri deosebit de entuziaste despre Bican.

— Dar dintre viitoarele vedete ale footballului austriac, care este elementul cel mai de nădejde?

— Este greu de dat un răspuns. Pot afirma însă că, într'un an sau doi, mijlocaşul nostru stânga, Ioksch, va fi un jucător formidabil.

Eşecul dela Budapesta

— Ce părere aveţi despre matchul Austria-Ungaria, care s'a încheiat cu eşecul dv.?

— La Budapesta s'a făcut o mare greşeală cu echipa care a jucat acolo. Incântat de succesul obţinut de Austria în finala Cupei Europei Centrale, Hugo Meisl a găsit nimerit să opună Ungariei echipa Austriei, plus trei jucători dela alte cluburi.

Rezultatul s'a văzut: am fost învinşi într'un match pe care l-am fi putut câştiga.

Dar ce puteau face mai mult jucătorii Austriei, istoviţi şi loviţi în matchurile tur şi retur dela Viena şi Praga?

In orice caz ar fi nesportiv dacă n'aş recunoaşte că ungurii au jucat minunat.

Anglia, ţara cu cel mai bun football

— Unde se practică cel mai bun football?

— Fără discuţie, Anglia este ţara cu cel mai bun socer, iar naţionala engleză, indiferent de eşecurile înregistrate pe continent, rămâne cu mult cea mai bună reprezentativă din lume.

— Spune-mi ceva despre jucătorii englezi.

— Ce vrei să-ţi spun, toţi, dar absolut toţi jucătorii englezi sunt nişte veritabili atleţi. Timp de 90 de minute joacă într'o viteză debordantă. Apoi, fiecare este un artist în ceace priveşte stăpânirea balonului. La aceste calităţi se adaugă un joc cam dur, — dar numai pentru noi continentalii, — joc cu care noi nu ne prea acomodăm.

— Care jucător englez te-a impresionat mai mult?

— Deh, ştiu şi eu? Toţi sunt la fel de buni aşa că, cu greu aş putea preferi pe vreunul. Poate Bastin.

— Aş vrea să ştiu care este reprezentativa care practică jocul «fair» în adevăratul sens al cuvântului...

— In privinţa asta trebue să pun în frunte Scoţia, deşi practică un football extraordinar de rapid.

Venituri extrasportive

— Te bizui numai pe veniturile pe care ţi le aduce footballul?

— Nu. Am la Viena una dintre cele mai frumoase cafenele din oraş. Aici este locul de întâlnire al tuturor sportivilor vienezi. Mă bizui mai puţin pe football şi mai mult pe căpuţinerele care vând în cafeneaua mea. Gloria este trecătoare şi trebue să ştiu să-mi aranjez viaţa cu socoteală. Strâng bani pentru vremea când nu voi mai fi decât un simplu spectator.

Intenţii matrimoniale

— Eşti căsătorit?

— Nu. Şi nici nu mă căsătoresc cu una cu două. Vreau o fată bogată. Altfel mă mulţumesc cu micile aventuri cari-mi es în cale...

— Apropo, ce părere ai despre fetele din Bucureşti?

— Sunt adorabile. Numai în Spania am văzut femei atât de frumoase.

Şi pentru că suntem la acest capitol să-ţi spun o întâmplare nostimă.

Era după matchul cu Juventus, ştii, astăvară. Abea sosisem la hotel când boy-ul mă anunţă că o domnişoară vrea să-mi vorbească!

Cobor în hall şi într'adevăr, o domnişoară, — trebue să accentuez foarte frumoasă, se apropie de mine şi-mi propune să eşim împreună în oraş.

Am primit, nici vorbă.

Când să eşim din hotel, dau peste d. Kozaurek.

Ce era să mai fac?

I-am spus fetei să mă aştepte şi m'am înapoiat în hotel unde m'am desbrăcat şi m'am culcat.

Cât o fi aşteptat fata şi ce şi-o fi închipuit despre mine, nu-ţi mai spun. De vină este însă d. Kozaurek, care tocmai atunci a găsit cu cale să apară în uşa hotelului.

*

Platzer nu ne-a spus, dar noi cunoaştem un episod asemănător întâmplat a doua seară, după matchul cu Venus.

De data aceasta însă d. Kozaurek n'a mai găsit cu cale să apară în uşa hotelului şi... Dar să nu fim prea indiscreţi şi să-i facem inimă rea unui simpatic portar orădean, recent promovat ca internaţional.

— Practici numai footballul sau te ocupi şi cu alte sporturi?

— Pe lângă football practic efectiv tennisul, canotajul şi gimnastica iar iarna sunt un pasionat spectator al matchurilor de hockey.

— Te urmăreşte vre-un regret?

— Da. Şi încă unul mare de tot. Imi pare rău că nu mai trăeşte tatăl meu, — cel mai mare duşman al footballului — ca să vadă celebritatea şi banii pe care mi-a adus acest sport pentru care numai eu ştiu ce «chelfăneli» am luat dela el...»

Ştefan Radu

La un popas de vorbă cu d. C Chioralia, conducătorul clubului Viforul Dacia

Despre amatorism, despre... meseria de opoziţionist şi despre multe altele...

Adunarea generală a asociaţiei sportive «Viforul Dacia», ţinută săptămâna trecută, a proclamat, prin aclamaţiuni, ca unic vice-preşedinte al clubului, şi tot deodată conducător efectiv, pe d. Constantin Chioralia.

Este o alegere de admirabile făgădueli pentru viitoarea activitate a grupării, încăpută pe mâinile energice şi de neostenită iniţiativă ale domnului Chioralia.

Pe de altă parte, revenirea domnului Constantin Chioralia pe şantierul sportului românesc, marchează un moment de mare satisfacţie pentru toată lumea care a avut prilejul, ani dearândul, să aprecieze în d. Chioralia pe sportivul de rasă şi pe inepuizabilul combatant în slujba idealului sportiv.

L-am poftit pe d. Chioralia la un strop de vorbă şi l-am rugat să ne spună câte ceva despre Viforul Dacia şi despre problemele de actualitate ale sportului românesc.

D. Chioralia vorbeşte curgător, reducând la zero sarcina interviewului.

— Pe de-o parte, divergenţele produse în viaţa clubului, pe de altă parte ocupeţiile mele particulare, m'au făcut să nu iau parte, câtava vreme, la activitatea asociaţiei Viforul Dacia.

In momentul de faţă însă, lucrurile au intrat în făgaşul lor cel bun. D. ing. Săbăreanu, primarul sectorului Galben, a binevoit să primească preşidenţia clubului, iar eu am preluat din nou vice-preşidenţia cu mandat de conducere.

Revenind, voiu păstra aceiaşi atitudine dârză faţă de organele sportive de conducere, menţinându-mă în cadrele unei critici obiective faţă de noile schimbări administrative.

Aştept, dealtfel, să văd rezultatele scontate, deşi cred că numai printr'un contact permanent, menţinut cu cluburile, vor putea organele superioare sportive să-şi ducă la bun sfârşit îndatoririle ce şi-au luat.

Cred că dorinţa M. S. Regelui de a introduce ordine în sport, va da rezultate, datorită persoanelor cărora le revine această sarcină şi asupra cărora eu sunt foarte optimist.

Fac însă o singură rezervă: dacă aceste persoane nu vor fi influenţate de fostele tovărăşii de interese, care, fără îndoială, vor căuta să-şi menţină nărăvurile, sub egida nouilor conducători.

OPOZIŢIE DAR ŞI COLABORARE

Am stat aproape doi ani de zile departe de sport şi reviu cu forţe noui şi puteri depline pentru a mă manifesta, dar totdeodată şi cu încrederea că voiu putea concura la progresul sportului românesc, pentrucă eu nu fac opoziţie de dragul de a eşi în evidenţă, ci pentru a da o mână de ajutor celor care ca şi mine, luptă bine intenţionaţi, pentru propăşirea sportului românesc...

Revin, deci, cu cele mai bune intenţiuni.

DUPA FURTUNA — CER SENIN

La Viforul Dacia — unde intrase antagonismul între secţiuni — acum în urma schimbării intervenite, cred că se va restabili repede unitatea şi disciplina atât de necesare pentru viaţa grupării.

Vom pune o ordine desăvârşită. Fiecare conducător de secţiune va avea o răspundere personală, iar Teodor Popovici va primi delegaţia de consilier sportiv. Insfârşit toate măsurile care se vor lua, vor fi cât se poate de utile, astfel că sperăm să aducem din nou clubul în situaţia înfloritoare în care s'a găsit acum câţiva ani.

D. Chioralia

VIFORUL DACIA, CITADELA SPORTULUI AMATOR

Datorită faptului că d. primar Săbăreanu şi consilier Mihăescu, oameni de sport, care au înţeles să se identifice cu cauza sportivă a Viforului Dacia, ne dau un concurs foarte preţios, cred că, în scurtă vreme, Viforul Dacia va deveni pepiniera de elemente şi şcoala de educaţie sportivă a tineretului din sectorul de Galben.

Avem pe stadionul sportiv al Primăriei de Galben (Velodromul din şoseaua Ştefan cel Mare) terenuri amenajate şi proprii pentru toate felurile de sporturi, la chemarea cărora nu mă îndoiesc că va răspunde tot ceeace este tinereţe sportivă din sectorul nostru.

In altă ordine de idei, — şi fără a însemna să ne lăudăm prea mult — cred că Viforul Dacia reprezintă prototipul unui club de sportivi amatori. Intr'adevăr, începând cu conducerea şi terminând cu oricare dintre membri, toţi facem sacrificii, pentru ca gruparea să-şi poată desvolta activitatea sportivă în toate domeniile şi o să mire pe mulţi, fără îndoială, că, având secţiuni active de rugby, atletism, foot ball, handball, basketball, volleyball, ciclism, rugby, nataţie şi hockey, bugetul clubului Viforul Dacia, nu trece de 40.000 lei anual!

Pe aceiaş linie de conduită, sper că în asociaţia noastră vom găsi puteri unite, pentru ca să purtăm mai departe fanionul clubului, spre victorii şi mai răsunătoare, decât cele repurtate până în prezent şi mulţumită cărora, ne-am câştigat o notorietate care ne măguleşte.

In linia de conducere a clubului, vom căuta, pe cât posibil, să păstrăm o strânsă colaborare cu federaţiile de specialitate şi organele superioare sportive.

Cum însă, — şi din păcate trebuie să relev — în sport se face mai multă politică, şi mai cu seamă politică de persoane şi de interese personale, nu mă voiu da în lături de a denunţa opiniei publice pe acei care îşi fac din sport o trambulină pentru funcţiunile sociale. Şi sunt destui, ăştia...

Nădăjduiesc însă că instituţia O. E.T.R.-ului, născută din înalte sugestii, va şti să subordoneze şi să coordoneze activitatea federaţiilor de specialitate, pentru ca sportul românesc să nu mai reprezinte anumite combinaţiuni de gaşcă sau interese şi clanuri minoritare.

ANGAJAMENTE PENTRU MAI TARZIU

Cu părere de rău trebuie să constatăm, noi care suntem legaţi de activitatea sportului în general că, deşi dintre sportivi plecaţi, numeroşi oameni, ajunşi pe cele mai înalte trepte ale societăţii, n'au găsit necesar să-şi dea sprijinul lor, pentru ca din sportul românesc să creeze o instituţie de fortificare fizică şi de pregătire sufletească...

In direcţia aceasta, socotesc, în plus, că nu pe cale administrativă, prin creări de subsecretariate, se va putea ajunge la aceste deziderate. In ce mă priveşte, deşi mă găsesc la începutul carierii politice, mi-am impus ca punct de program în activitatea mea din anumite funcţiuni publice, să dau un sprijin efectiv sportului românesc şi să facem ca în Capitala ţării să fie elementul reprezentativ al sportului naţional...

Cine mă cunoaşte, ştie că n'am obiceiul de a mă întoarce din drumul pe care mi l-am propus să-l parcurg...

Jock Berariu